

ŽARKI NA SNEGU

ALFONZ GSPAN

Za vijolično žametnim drevjem
gre solnce počasi v zaton,
zlato je zapredlo med veje,
zdaj mrzlo je, nič več ne greje,
globoko je sklonjeno k tlom.

Narahlo se spuščajo sence,
ko da gre po gozdu nekdo
v sinjem svilenem plašču
in ga razgrinja po snegu
z belo, otožno roko.

Rdeče ožarjena debela
— samotni plameni iz tal —
pošastno in mirno gorijo
in mrzlo v sinjino kričijo,
ko da bi jim srca razklal.

Sam sem in hodim med smrečje,
za mano gre žalostna sled.
Tukaj sva nekdanj obstala,
tu si mi upanje dala —
a stezo zamedel je sneg.

MED TRAVNIKI

ALFONZ GSPAN

Mlačen veter plove čez dobrave,
mehko orje vzvalovane trave,
bilke tajno šelestijo,
maki iz valov gorijo,
a po sredi brez poleta
ptica, ko da je pripeta
v svod poletnega neba.

Da si z mano na tej poti,
naju nihče ne premoti —
legla bi v opoj dišav
in tesno, tesno objeta,
s cvetjem makovim odeta,
bi gorela v morju trav.